

РЕШЕНИЕ

№ 153

гр. Велико Търново, 02.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЯНКО ЯНЕВ

Членове: ДАНИЕЛА ДЕЛИСЪБЕВА
ГАЛИНА КОСЕВА

при участието на секретаря МИЛЕНА СТ. ГУШЕВА
като разгледа докладваното от ЯНКО ЯНЕВ Въззивно търговско дело № 20224001000183 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258, ал. 1, предложение първо ГПК - въззивно обжалване.

С Решение № 27/21.04.2022 год., постановено по т. д. № 52/2021 г. по описа на Окръжен съд - Ловеч е осъдено ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД, ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление: гр. София 1301, ж.к. „Възраждане“, ул. „Света София“ № 7, ет. 5 да заплати на П. Я. Я., ЕГН *****, от с. Орешак, общ. Троян, ул. „Васил Левски“ № 66А, на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ по сметка в „Банка ДСК“ АД, ВИС: STSABGSF, IBAN BG37STSA9***** сумата от 30 000 лв., обезщетение за претърпени неимуществени вреди, настъпили в резултат на настъпило на 16.01.2021 г. ПТП, ведно със законната лихва, считано от 08.05.2021 г. до окончателното изплащане на сумата, както и 40 лв. разноски по делото. Със същото решение е осъдено ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД, ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление: гр. София 1301, ж.к. „Възраждане“, ул. „Света София“ № 7, ет. 5 да заплати на адв. Магдалена Димчева Димова от САК, с личен № 1000727910, на основание чл. 38, ал. 2 от ЗАдв сумата от 1 430 лв. – адвокатско възнаграждение за първоинстанционното разглеждане на делото. Осъдено е ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД, ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление: гр. София 1301, ж.к. „Възраждане“, ул. „Света София“ № 7, ет. 5 да заплати по сметка на Окръжен съд –

Ловеч, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК сумата от 1 200 лв. държавна такса съобразно уважената част от иска и 350 лв. депозит за вещо лице.

В законния срок е постъпила въззивна жалба от ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД, ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление: гр. София 1301, ж.к. „Възраждане“, ул. „Света София“ № 7, ет. 5, представлявано от А. Л. и Р. Д. – изп. директори, съд. адрес: гр. София 1000, ул. „Уилям Гладстон“ № 20 – 22, ет. 6, офис 18, п.к. 18, чрез адв. Т. Т. от САК против Решение № 27/21.04.2022 год., постановено по т. д. № 52/2021 г. по описа на Ловешки окръжен съд.

В същата се прави оплакване, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие на материалния и процесуалния закон, като същото е и необосновано и несъобразено със събраните по делото доказателства. Излага се, че първоинстанционният съд неправилно е определил вида и степента на твърдените вреди, вследствие на ПТП, като е определил несъответстващо обезщетение. В нарушение на съдопроизводствените правила съдът не бил преценил с оглед събраните по делото доказателства достоверността на показанията на заинтересовани свидетели и ги кредитирал изцяло. Не било обсъдено възражение по чл. 51, ал. 2 от ЗЗД за съпричиняване на вредоносния резултат – непровеждане на рехабилитация. Поддържа се възражението, че исканото обезщетение е прекомерно, като паричното обезщетение, което се претендирало значително надхвърляло твърдените от ищеца вреди.

Направено е искане да се отмени обжалваният съдебен акт изцяло и да се постанови друг, с който да бъдат отхвърлени предявените искове, а в условията на евентуалност - размерът на обезщетението да бъде намален.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е подаден отговор на въззивната жалба от П. Я. Я., ЕГН *****, от с. Орешак, общ. Троян, *****, чрез адв. Е. П. от САК.

В същия се излага, че първоинстанционният съдебен акт е правилен и законосъобразен, а въззивната жалба неоснователна. Излага се, че първоинстанционният съд правилно е определил размерът на присъденото обезщетение, като се е съобразил с вида, степента и характера на уврежданията, търпените болки и страдания, възстановителния период, възрастта на пострадалия и др. Твърди се, че първоинстанционният съд правилно бил кредитирал свидетелските показания като последователни и непротиворечиви.

Първоинстанционният съд е приел, че са установени всички правопораждащи спорното материално право юридически факти, като съобразно уредените в чл. 52 от ЗЗД критерии за справедливост заместващото обезщетение за причинени неимуществени вреди от настъпване на процесното застрахователно събитие е в размер на сумата от 30 000 лв.

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбите.

Първоинстанционното решение е постановено от законен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма, подписано е и е

разбираемо. Следователно обжалвания съдебен акт не е нищожен по смисъла на чл. 270, ал. 1 и 2 от ГПК.

При извършената служебна проверка с оглед на всички процесуални нарушения, които водят до нищожност или недопустимост на обжалваното решение, съдът констатира, че същото е валидно и допустимо. Не е налице нито един от пороците, които обуславят нищожност или недопустимост на същото.

Апелативен съд – Велико Търново, след като разгледа жалбата, обсъди доводите на противната страна, прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, провери правилността на обжалваното решение, съобразно правомощията си, приема за установено следното от фактическа и правна страна, във връзка с наведените във въззивните жалби пороци на оспорения съдебен акт:

Пред първоинстанционният съд са предявени осъдителни иски с правно основание чл. 432, ал. 1 от КЗ, във вр. с чл. 45, ал. 1 от ЗЗД и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД във вр. с чл. 409 от КЗ.

Въззивният съд е обвързан само от наведените във въззивната жалба доводи за неправилност на първоинстанционното решение – арг. от чл. 269, изр. второ от ГПК, поради което следва да се произнесе само в пределите на наведените доводи във въззивните жалби, а служебно, само когато неправилно е приложена императивна материалноправна разпоредба.

Искът с правна квалификация чл. 432, ал. 1 от КЗ е за заплащане на обезщетение за имуществени и/или неимуществени вреди от пострадало лице или неговите наследници срещу застраховалия гражданската отговорност на делинквента. Фактическият състав, от който възниква имуществената отговорност на застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение на увреденото лице, обхваща: застрахованият виновно да е увредил ищеца, като му е причинил имуществени и/или неимуществени вреди, които от своя страна да са в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на застрахования и наличие на застрахователно правоотношение, произтичащо от договор за застраховка „Гражданска отговорност“ между делинквента и ответника - застраховател.

Съгласно чл. 498, ал. 3 от КЗ допустимостта на прекия иск против застрахователя е обвързана с наличието на започната процедура по доброволно уреждане на отношенията между пострадалия при ПТП и застрахователя по задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ и изтичането на тримесечен срок от предявяването на претенцията пред застрахователя или пред негов представител. Не се спори, че на 08.02.2021 г. П. Я. Я. е предявил претенциите си за изплащане на застрахователно обезщетение в размер на 70 000 лв., по които не е постигнато споразумение (т.е. застрахователят не е платил в срока по чл. 496).

Както посочихме по-горе, въззивният съд действа при условията на чл. 269, изр. второ от ГПК, поради което той следва да се произнесе само по релевираните във въззивните жалби и писмените отговори на въззивните жалби възражения. Следователно, правният спор, пренесен пред настоящата съдебна инстанция с въззивната жалба, се

съсредоточава върху обстоятелството дали първоинстанционният съд правилно е приложил критериите за справедливост, уредени в разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, при определяне размера на заместващото обезщетение, както и правилно ли е приложил и разпоредбата на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД.

По отношение на деликвента В. Х., в случая е налице влязло в сила присъда (решение по чл. 78а от НК) – Решение № 46/15.07.2021 г., постановено по АНД № 206/2021 г. по описа на Районен съд - Троян, което по отношение на всички съставомерни признаци на престъплението, вкл. и относно механизма на процесното транспортно произшествие обвързва гражданския съд - арг. чл. 300 от ГПК. Решението по 78а от НК е задължително за гражданския съд, разглеждащ гражданските последици от деянието, относно това дали то е извършено, неговата противоправност и виновността на дееца – Вж. Решение № 47/23.04.2012 г., постановено по т. д. № 340/2011 г. по описа на ВКС на РБ, I т. о. От същото се установява, че В. Т. Х. е признат за виновен в това, че около 12.00 ч. на 16.01.2021 г. в землището на с. Черни Осъм, Обл. Ловешка, на общински път LOV – 1140, при километър 1+200, при управление на МПС - лек автомобил марка „БМВ“, модел „318“, с рег. № OV 75****, негова собственост, с посока на движение от с. Орешак, Обл. Ловешка към с. Черни Осъм, Обл. Ловешка, нарушил правилата за движение по чл. 20, ал. 2, изр. първо, предл. второ и предл. трето и алт. първа от ЗДвП, като при движение по дясна пътна крива, с частично заледена, мокра и износена асфалтова настилка със скорост 65.23 км/ч, при критична скорост за преминаване през кривата от 51.5 км/ч, изгубил контрол над управляваното моторно превозно средство, навлязъл в лентата за насрещно движение и по непредпазливост причинил средна телесна повреда на П. Я. Я. от с. Орешак, Обл. Ловешка, изразяваща се в счупване на капачката на дясната му колянна става, обусловило трайно затруднение на движенията на десния му долен крайник за не по-малко от месец и половина – два месеца, престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „б“, предл. второ във вр. с чл. 342, ал. 1, предл. трето от НК.

Следователно, така изяснените факти, включени в изпълнителното деяние на престъплението, за което с влязла в сила присъда (решение по чл. 78а от НК) делинквентът е бил признат за виновен, не могат да се опровергават в настоящото съдебно производство, поради което настоящата инстанция не следва да обсъжда дадените пред гражданския съд показания на делинквента с приетото от обективна страна в присъдата.

Т.е. следва да приемат за установени следните правопораждащи спорното материално право юридически факти: че чрез своето противоправно и виновно поведение застрахованият водач на процесното МПС – В. Х. е причинил телесни увреждания на П. Я. и че през релевантния период ответникът е обезпечавал деликтната отговорност на процесния лек автомобил – управляван от В. Х., чрез сключване на договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

На обезщетяване подлежат всички вреди – имуществени и неимуществени, които са пряка и непосредствена последица от неправомерното увреждане (деликта).

Трайната съдебна практика, като напр. ППВС № 4/1968 г. на Върховния съд, както и

по-новата такава, формирана по реда на чл. 290 от ГПК (напр. Решение № 184/08.11.2011 г. по т. д. 217/2011 г. на ВКС на РБ, II т. о., Решение № 83/06.07.2009 г. по т. д. 795/2008 г. на ВКС на РБ, II т. о. и др.) е категорична, че „справедливостта“ по чл. 52 от ЗЗД не е абстрактно понятие, а се изпълва със съдържание и смисъл при определяне на размер на обезщетението за неимуществени вреди, винаги и само когато се подхожда конкретно към случая, при съобразяване с всички правнозначими факти и обстоятелства, понеже следва да се обоснове връзката между конкретно установените увреждания и защо съдът приема, че съответния размер на присъжданото обезщетение за неимуществени вреди е справедлив.

Съгласно т. II на ППВС № 4/1968 г. при определяне размера на заместващото обезщетение при причинените телесни увреждания, е необходимо да се отчете характерът на увреждането, начинът на извършването на противоправното деяние, обстоятелствата, при които е извършено, претърпените от ищеца болки и страдания вследствие на причинените му травматични увреждания, периодът за пълното възстановяване, допълнителното влошаване състоянието на здравето, неговата възраст, причинените му неудобства и дискомфорт при социални контакти, социално-икономическите условия в страната към момента на настъпване на застрахователното събитие – в началото на 2021 г., както и нормативно определеният лимит на обезщетението за настъпили неимуществени вреди, виновно причинени от застраховано лице по застраховка „Гражданска отговорност“ – в размер на 10,420 млн. лева при причиняване на неимуществени вреди, независимо от броя на пострадалите лица (арг. чл. 492, т. 1 от КЗ – ред. ДВ, бр. 101 от 2018 г.). Тъй като неимуществените вреди, които представляват неблагоприятно засягане на лични, нематериални блага, не биха могли да бъдат възстановени, предвиденото в закона обезщетение не е компенсаторно, а заместващо и се определя съобразно критериите, предписани в правната норма на чл. 52 от ЗЗД – по справедливост от съда.

При определяне на това заместващо обезщетение в случая следва да се вземе предвид обстоятелството, че от процесното ПТП ищецът е претърпял счупване на колянна капаче на десния крак и контузия на лява гривнена става, първото наложило оперативна интервенция на колянна капаче на десния крак чрез открито наместване и вътрешна фиксация по метода Вебер, което е затруднило движението на крайника за повече от 30 дни; силни болки по време на травмата, операцията и след това общо около 6-7 седмици, което е наложило приемането на болкоуспокояващи препарати; неудобства в ежедневието си, както и нужда от чужда помощ за обслужване, тъй като ищецът се е придвижвал с патерици за период от 3-4 месеца и е започнал да става едва месец след операцията; оздравителният процес, продължил около 13-14 месеца; прогнозата, че до пълно оздравяване едва ли ще се стигне, поради нарушаване на ставния хрущял на капачето и от там ранна артроза във феморопателарната става; предстоящата операция за демонтаж на метала, при която отново ще изпитва болки и страдания за период от около 25 дни; посттравматично стресово разстройство, отражението върху психиката му във връзка с претърпяното ПТП, както и ограничаването на социалните му контакти. Във връзка с получената контузия на лява гривнена става ищецът също е търпял болки и неудобства.

При обсъждане на заключението на допуснатата и изслушана съдебно-медицинска експертиза, настоящата инстанция възприема изцяло направените доказателствени (фактически) изводи, тъй като тя е изготвена след преценка на всички събрани по делото доказателства - медицинска документация, извършен личен преглед, като вещото лице е отговорило подробно на всички поставени релевантни въпроси.

От показанията на св. Р. Я.а – П. (дъщеря на ищеца) и св. П. П. (зет на ищеца) се установява, че преди произшествието ищецът водел активен социален живот, имал приятели, излизал навън и си правили разходки. След катастрофата имал нужда от помощ за лична хигиена, да се напазарува, да се платят битовите разходи, подготвят дърва за печката. Излага, че постепенно и бавно, месец след изписването му от болницата, започнал сам да става от леглото и с помощта на патерици да се движи. Предстояла още една операция за премахване на поставените метални пластини. Имал по-малко социални контакти, излизал по-рядко поради това, че не може да се придвижва по начина, по който го е правил преди ПТП.

Свидетелските показания, макар и повърхностни, касаят лично възприети от свидетелите факти, показанията са житейски логични, не се опровергават от доказателства по делото и съдът счита, че същите могат да бъдат кредитирани. С оглед на горното е неоснователно наведеното с въззивната жалба възражение, че в нарушение на съдопроизводствените правила първоинстанционният съд не бил преценил с оглед събраните по делото доказателства достоверността на показанията на свидетелите.

При така изяснените правнорелевантни факти въззивният съд приема, че заместващото обезщетение на ищеца за причинените му от противоправното поведение на делинквента неимуществени вреди е в размер на 30 000 лв. Законодателят е определил висок нормативен максимум на застрахователното обезщетение за причинените от застрахованото лице неимуществени вреди – в размер на 10 420 млн. лева при причиняване - на неимуществени и имуществени вреди при всяко едно застрахователно събитие – арг. чл. 492, т. 1 от КЗ. Следователно, по този начин той е целял заместващото обезщетение да отговаря на действително претърпените болки и страдания. Заместващото обезщетение представлява парично право, като неговата обезщетителна функция е насочена към получаване на имуществени блага, чрез които да бъде морално удовлетворен пострадалият, като емоционално да бъдат подтиснати изживените неблагоприятни последици от причинените му болки и страдания. В този смисъл съобразно общественно-икономическите условия в страната към момента на настъпване на процесното застрахователно събитие – началото на 2021 г., и наложилите се морални норми в обществото, респ. съобразно съдебната практика справедливият размер за заплащане на заместващо обезщетение при подобни травматични увреждания (счупване на колянна капаче на десния крак и контузия на лява гривнена става) и възстановителният период на травмите е протекъл в един продължителен период (около 13-14 месеца), прогнозата за подобрене и възстановяване на пострадалия след предстоящата оперативна намеса, напредналата му възраст (на 83 навършени години при настъпване на злополуката).

При съобразяване на посочените обстоятелства, въззивният съд приема, че исковата претенция е основателна за сумата от 30 000 лв. за обезщетение за неимуществени вреди за ищеца П. Я..

Гореизложеното налага извода, че възражението на въззивника за прекомерност на присъденото обезщетение е неоснователно.

Относно въведеното от ответника възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от ищеца - непроведено адекватно следоперативно лечение - непровеждане на рехабилитация, настоящата инстанция намира, че същото е преклудирано и не дължи произнасяне по него по следните съображения.

Съгласно чл. 131, ал. 2, т. 5 от ГПК, с отговора на исковата молба ответникът следва да посочи възраженията си срещу иска и обстоятелствата, на които те се основават, а когато не стори това, съгласно чл. 133 от ГПК той губи възможността да го направи по-късно. С изтичане на срока за отговор по чл. 131, ал. 1 от ГПК, невъведените от ответника възражения срещу предявения иск се преклудират. Нови възражения ответникът може да заяви в последващ етап от процеса само при условията на чл. 147 от ГПК. Следва да се подчертае, че в настоящия случай възражението за съпричиняване (непровеждане на рехабилитация) е въведено от процесуалния представител на ответното дружество едва в писмената защита пред първоинстанционния съд – тоест след изтичане на преклузивния срок по чл. 131 от ГПК, като в отговора на исковата молба като възражения за съпричиняване са въведени единствено основанията - нарушаване от страна на ищеца на правилата за движение - шофиране с несъобразена скорост в своята пътна лента за движение, несвоевременно възприемане на другия участник в движението и предприемане на спасителна маневра, както и непоставяне на обезопасителен колан, които пък от своя страна не са поддържани във въззивната жалба. Не можем да приемем и, че е налице хипотезата на чл. 147, т. 1 от ГПК по отношение на обстоятелствата, на които се основава възражението, за да е налице надлежно въведено възражение за съпричиняване по чл. 51, ал. 2 от ЗЗД в първоинстанционното производство. Събирането на доказателствата в иския процес приключва с постановяване на определението, с което съдът обявява края на съдебното дирене и дава ход по същество на спора. Следователно във фазата на устните състезания заявяването на нови искания, твърдения и събирането на доказателства вече е приключило. Освен това писмената защита не може да се квалифицира и като продължение на устните състезания, тъй като тя само обективира това, което страната е изложила устно пред съда. Следователно с писмената защита не могат да бъдат предявени процесуално валидно искания, възражения и твърдения във връзка със спорния предмет на делото, каквото е възражението за съпричиняване.

По изложените съображения, съдът приема, че предявеният от П. Я. Я. против ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД, гр. София иск с правно основание чл. 432, ал. 1 от КЗ за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди е основателен и доказан до размер на 30 000 лв.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД във вр. с чл. 409 от КЗ, имащ за

предмет присъждане на законна лихва за забава върху обезщетението за вреди.

В нормативната уредба в новия КЗ е възприет подхода да се разграничи отговорността на застрахователя от тази на причинителя на деликта, при регулиране отговорността за неточното изпълнение във времево отношение изпълнение на задължението да се заплати застрахователно обезщетение. Макар деликвентът да е задължен от датата на увреждането – чл. 84, ал. 3 от ЗЗД, застрахователят е отговорен за лихвите за забава не по общото правило в ЗЗД, а по специалните правила на КЗ, а именно: чл. 493, ал. 1, т. 5 във вр. с чл. 429, ал. 2, т. 2 във вр. с ал. 3 от КЗ, които предвиждат, че застрахователят покрива отговорността за лихвите за забава, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице, тези лихви се включват в застрахователното обезщетение и се плащат от застрахователя в рамките на лимита на неговата отговорност – застрахователната сума. По отношение на началния момент на дължимост, е прието, че от застрахователя се плащат само лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл. 430, ал. 1, т. 2 от КЗ или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна.

В случая най-ранната дата, за която са налице доказателства, че застрахователят е уведомен за настъпване на застрахователното събитие е 08.02.2021 г., от когато датира заявлението на пострадалия за заплащане на обезщетение.

Предвид гореизложеното съдът приема, че претендираната лихва върху обезщетението за неимуществени вреди е основателна, считано от 08.02.2021 г. (датата на уведомяване на ответника), а не както е присъдена от първоинстанционния съд от 08.05.2021 г. до окончателното изплащане. В тази си част обаче решението не е обжалвано от ищеца.

Тъй като правните изводи на въззивната инстанция съвпадат с тези на първоинстанционния съд, въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, а първоинстанционното решение да бъде потвърдено.

Съобразно направеното искане и изхода на спора пред въззивната инстанция ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД, гр. София следва да заплати на адв. Е. Г. П. от САК направените по делото разноски пред въззивната инстанция в размер на 1 430 лв., представляващи адвокатско възнаграждение, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 38, ал. 2 от ЗА във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съобразно уважената част от иска.

Предвид обстоятелството, че ищецът е освободен от заплащането на държавна такса и разноски за производството на основание чл. 83, ал. 1, т. 4 от ГПК, ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати по сметка на бюджета на съдебната власт (по сметка на Апелативен съд – Велико Търново) държавна такса за производството пред въззивния съд в размер на 600 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 271, ал. 1, предл. първо от ГПК,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 27/21.04.2022 год., постановено по т. д. № 52/2021 г. по описа на Окръжен съд – Ловеч.

ОСЪЖДА ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД, ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление: гр. София 1301, ж.к. „Възраждане“, ул. „Света София“ № 7, ет. 5, представлявано от А. Л. и Р. Д. – изп. директор, да заплати на адв. Е. Г. П. от САК, рег. № 1600641310, с адрес: гр. София, ул. „Три уши“ № 8, ет. 4 направените по делото разноси пред въззивната инстанция в размер на 1 430 (хиляда четиристотин и тридесет) лв., представляващи адвокатско възнаграждение, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 38, ал. 2 от ЗА във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

ОСЪЖДА ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД, ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление: гр. София 1301, ж.к. „Възраждане“, ул. „Света София“ № 7, ет. 5, представлявано от А. Л. и Р. Д. – изп. директор, да заплати по сметка на бюджета на съдебната власт (по сметка на Апелативен съд – Велико Търново) сумата в размер на 600 (шестстотин) лв. - представляваща държавна такса за производството пред въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд на Република България в едномесечен срок от съобщението до страните, че същото е изготвено, при наличие на предпоставките, визирани в чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____